

להשתאבא (א)

1. תלמוד בבלי מסכת קידושין דף מב/ב

השולח את הבעירה ביד חרש שוטה וקטן פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים. שילח ביד פיקח פיקח חייב. ואמאי נימא "שלוחו של אדם כמותו"? שאני התם דאין שליח לדבר עבירה. דאמרין דברי הרב ודברי תלמיד דברי מי שומעים?

2. תלמוד בבלי מסכת קידושין דף מג/א

האומר לשלוחו צא הרוג את הנפש הוא חייב ושולחיו פטור שמאי הזקן אומר משום חגי הנביא שולחיו חייב... אמר רבא את"ל סבר שמאי שני כתובים הבאים כאחד מלמדין והוא ההוא לא דריש מודה באומר לשלוחו צא בעול את הערוה ואכול את החלב שהוא חייב ושולחיו פטור שלא מצינו בכל התורה כולה זה נהנה וזה מתחייב:

3. ספר שם משמואל פרשת ויגש - שנת תרע"ג

אך נראה דמדה זו נוהגת רק אחר שעברו ישראל את הירדן ונעשים ערבים זה לזה נחשבים כולם כאיש אחד וכל אחד אחד הוא כאבר מאדם שלם, וכמו שאם יכאב לאדם אבר אחד מגיע הכאב לכלל האדם, כן הוא אדם פרטי מישראל לעומת הכלל כולו...

4. חיי מוהר"ן, סיפורים חדשים, פ"ה מעשה מאורח בעל כנפיים תקס"ט. א' ד'חנפה.

אחר הדלקת נר חנפה בליילה אורח נכנס לבעל הבית... ויצא עמו מן הפתח. ואזי תכף חטף אותו והתחיל לפרח עמו, והיה קר לו ולקח מלבוש ונתן לו, ואמר לו קח זה המלבוש וייטב לך ויהיה לך אכילה ושתיה וכל טוב ותשב בביתך ופרח עמו. בתוך כך הסתכל והנה הוא בביתו. ולא היה מאמין בעצמו שהוא בביתו, אך הסתכל והנה הוא מדבר עם בני אדם ואוכל ושותה כדרך העולם, בתוך כך חזר והסתכל והנה הוא פורח כבתחלה, חזר והסתכל והנה הוא בביתו, חזר והסתכל והנה הוא פורח, וכן היה מתנהג זמן רב. אחר כך הוריד אותו בין שני הרים בגיא ומצא שם ספר והיו בו צרופי אותיות אז"ח הוא די' וכו' והיה מציר בהספר פלים ובתוך הפלים היו אותיות. גם היה בתוך הפלים שיתולין לעשות על ידם אלו הפלים והיה לו חשק מאד ללמד את הספר. בתוך כך הסתכל והנה הוא בביתו, חזר והסתכל והנה הוא שם, והתנשב עצמו לעלות אל הקר אולי ימצא שם איזה ישוב. וכשבא אל הקר ראה עומד שם אילן של זהב עם ענפים של זהב ועל הענפים תלויים פלים כמו אלו הפלים המצירין בספר, ובתוך הפלים היו פלים שעל ידם עושים אלו הפלים. והיה חפץ לקח משם הפלים ולא היה יכול, מחמת שהיו נסבכים שם על הענפים שהיו בעקמימיות. בתוך כך הסתכל והנה הוא בביתו. והיה לו פליאה גדולה מה זאת שהוא פעם בקאן ופעם שם. והיה חפץ לספר זאת לבני אדם אך איך מספרין פליאה כזו לבני אדם מה שאין ראוי להאמין. בתוך כך הסתכל מן החלון וראה את האורח הנ"ל והתחיל לבקש אותו מאד שיבוא אצלו, ואמר לו אין לי פנאי פי אני הולך אצלך. אמר לו זה בעצמו בפליאה בעיני. הרי אני כאן ומה זה שאתם הולכים אצלי? השיב לו בשעה שנתרצית לילך עמי ללוות אותי מן הפתח אז לקחתי ממך הנשמה ונתתי לה לבוש מן הגן עדן התחתון והנפש רוח נשאר אצלך. ועל-כן פשאתה מדבק מחשבתך לשם אתה שם ואתה ממשיך הארה ממנו אצלך, וכשאתה חוזר לקאן אתה פאן. ואיני יודע מאיזה עולם הוא, מעולם טוב הוא בודאי ועדין לא נגמר ולא נסתיים...

5. תומר דבורה פ"א

לכך ראוי לאדם להיות חפץ בטובתו של חברו ועינו טובה על טובת חברו וכבודו יהיה חביב עליו כשלו, שהרי הוא - הוא ממש. ומטעם זה נצטוונו (ויקרא י"ט, י"ח): "ואהבת לרעך כמוך". וראוי שירצה בכשרות חברו ולא ידבר בגנותו כלל ולא ירצה בו. כדרך שאין הקב"ה רוצה בגנותנו ולא בצערנו, מטעם הקורבה, אף הוא לא ירצה בגנות חברו ולא בצערו ולא בקלקולו וירע לו ממנו כאלו הוא ממש היה שרוי באותו צער או באותה טובה:

6. אורות הקודש ג קמז

האדם צריך להחליף תמיד ממסגרותיו הפרטיות, הממלאות את כל מהותו, עד שכל רעיונותיו סובבים תמיד רק על דבר גורלו הפרטי, שזהו מוריד את האדם לעומק הקטנות, ואין קץ ליסורים גשמיים ורוחניים, המסובבים מזה. אבל צריך שתהיה מחשבתו ורצונו, ויסוד רעיונותיו נתונים להכללות, לכללות הכל, לכללות העולם, לאדם, לכללות ישראל, לכל היקום. ומזה תתבסס אצלו גם הפרטיות שלו בצורה הראויה.

7. שמונה קבצים א שיב.

השמחה העליונה מתגברת דוקא על ידי ביטול גמור של מהות עצמו, מפני שהנשמה מתחילה להכיר את כל הטעות שיש במהותיות עצמותית, והחפץ מתגבר לאשתאבא בגופא דמלכא, בשלמות אין סוף של נועם העליון. והיא העונה הגמורה, והשפלות העמוקה, שהעצמות היא בה רק שירים, כלומר ענין של חסרון, שנשאר בלתי כלול בשלמות העליונה, משים עצמו כשירים. והרגשה זו היא ההרגשה המיוחדת לישראל, שהם ממעטים את עצמם בכל גדולה הניתנת להם. עע

8. ספר השל"ה הקדוש - מסכת סוכה - פרק תורה אור (יג)

סוד עמוד השלום הוא סוד גדול ונורא, כי ישראל נקראים כנסת ישראל, כי אף על פי שלמטה הם נפרדים זה מזה, מכל מקום למעלה בסוד נשמתם הם אחדות אחד, והם מכונסים כי הם חלק ה'. והענפים הרוצים לחזור לשרשם צריכים להיות בדוגמא לשרשם, דהיינו שיהיו מתאחדים גם למטה, וכשיש פירוד למטה ביניהם, כביכול עושים פירוד וקציצה למעלה, ראה עד היכן מגיע הדבר.

9. יערות דבש, ב, דרוש יב

ועיקר לאהוב איש את רעהו בכל דבר, ובעונות הרבים ע"י שנהא באים כמה עונות, כי אין מוכיח לרעהו, ויתן שמחה בלבו בראותו חברו עובר עבירה שמח בחלקו, כי הוא אינו עובר, ובזה יש שטות גדולה משני טעמים, א' כאשר אמרתי פעם בפעם, כי כל ישראל איש אחד וגוף אחד, וא"כ היתכן שישמח אבר אחד על חברו אני צדיק ואתה רשע, א"כ מה יועיל אם אני אין מגלח זקני בתער וחברי מגלח, הרי אני חצי מגלח וחצי אינו מגולח, וכן הכל.

10. ספר שמירת הלשון ח"א - שער התבונה - פרק ו

"וימי פעמך ישאל גוי אחד בארץ", וכתוב (בראשית מ"ו, כ"ו): "כל הנפש הבאה לבית יעקב" וגו' ולא פתיב נפשות להורות לנו שכל נפשות ישראל למעלה הם כמו נפש אחת, אך שפל אחד - יש לו בחינה בפני עצמו, כמו האדם בכללו, אף שפירך כלל הוא איש אחד, מפל מקום יש לו איברים שהם ראשים לו כמו הראש והלב ויש שתחתיהם כמו היד והרגל..